

NAGASAKI

ÉRIC FAYE

NAGASAKI

roman

Traducere de Raluca Bibiri

philobio

*Se spune că bambușii care provin din aceeași rădăcină
înfloresc în aceeași zi și mor în aceeași zi,
oricât de departe au fost plantați unul de celălalt.*

Pascal Quignard

Acest roman este inspirat dintr-o întâmplare relatată în mai multe publicații japoneze, printre care și *Asahi*, în mai 2008.

Să ne imaginăm un bărbat de cincizeci și ceva de ani, dezamăgit că a ajuns la vârsta asta atât de repede și-atât de brutal, care locuiește într-o căsuță de la marginea orașului Nagasaki, unde străzile sunt în cădere liberă. Și iată cum șerpui de asfalt moale se târăsc spre vârful dealului, acolo unde toată mîzga urbană de tăblărie, trențe, țigle și alte acareturi se oprește la piciorul unei îngrădituri din tulpini de bambus prinse alandala. Acolo locuiesc eu. Care eu? Fără să exagerez, nu-i cine știe ce de capul meu. Îmi cultiv tabieturi de burlac care mă țin în frâu și care-mi dau ocazia să-mi spun că, la urma urmelor, n-ar trebui să mă subestimez prea tare.

Unul dintre aceste tabieturi e să evit cât pot ieșirile cu colegii, după serviciu, la o bere sau un pahar de tărie. Îmi place să rămân cu mine însumi, în intimitatea casei mele, și să mănânc seara la o oră potrivită: în niciun caz mai târziu de șase și jumătate. Dacă aș fi căsătorit, mai mult ca sigur nu mi-aș impune un program atât de strict; mi-aș permite să ies cu colegii, dar nu sunt (căsătorit). Cât despre vârsta mea: cincizeci și șase de ani, ca să fiu precis.

În ziua cu pricina, avusesem un pic de febră și mă întorsesem acasă mai devreme decât de obicei. Nu era nici cinci când am coborât din tramvai pe strada mea; fusesem la cumpărături și aveam câte o sacoșă cu mâncare în fiecare mână. Rar se-ntâmplă să fiu acasă atât de devreme în timpul săptămânii, așa că aveam senzația că intru prin efracție. Efracție e un cuvânt cam dur, ce-i drept, și totuși... Până mai ieri, nici nu încuiam ușa la plecare; e un cartier destul de sigur și am multe vecine în vârstă (doamna Ōta, doamna Abe și altele, ceva mai departe) care stau în casă cât e ziua de lungă. Mi-e la îndemână să las ușa deschisă atunci când vin încărcat de la cumpărături: cum cobor din tramvai, fac câțiva pași, împing ușa glisantă și intru în casă. Doar îmi scot pantofii, îmi pun papucii și, cât ai clipi, aranjez produsele la locul lor. După care mă așez să-mi trag sufletul – numai că în ziua aceea nu mi-am permis acest lux: la vederea frigiderului, am tresărit și m-a cuprins panica, așa cum mi se întâmplase și cu o zi înainte. Când l-am deschis însă, nu mi s-a părut nimic în neregulă. Totul era la locul lui, adică acolo unde se afla de dimineață, înainte să plec. Murăturile, bucățile de tofu, țiiparii pentru cină. Am inspectat cu atenție fiecare raft de sticlă. Sosul de soia și ridichile, algele uscate și pasta de fasole roșie, caracatița proaspătă din cutia de plastic. Pe raftul de jos, pachețelele triunghiulare de orez cu alge marine – în număr de patru. Erau acolo și cele două vinete. Am simțit că mi se ia o piatră de pe inimă, mai ales că rigla urma să mă liniștească și ea, mai mult ca sigur. E o riglă din oțel inoxidabil de patruzeci de centimetri. Pe partea negradată, am lipit o fâșie de hârtie albă, după care am introdus rigla într-o cutie cu suc de fructe multivitaminizat (A, C și E) începută de dimineață. Am așteptat câteva secunde, cât să se impregneze hârtia cu lichid, după care am scos-o

ușor. Nu îndrăzneam să verific. Când m-am uitat, opt centimetri. Nu mai rămăseseră decât opt centimetri din cei cincisprezece câți lăsasem de dimineață... Cineva se servise bine mersi. Iar eu locuiesc singur.

M-a cuprins iar panica, eram foarte agitat. Ca să fiu sigur, m-am dus să verific carnetul în care consemnez de o bună bucată de vreme nivelul lichidelor și cantitățile. Într-adevăr, de dimineață erau nu mai puțin de cincisprezece... La un moment dat, îmi venise ideea să fotografiez tot ce se află în frigider, dar am lăsat-o baltă. Din neglijență, dintr-o teamă de ridicol... Recunosc că pe-atunci mai aveam anumite rețineri, însă acum îmi dispăruseră complet. Aveam încă o dovadă că se întâmpla ceva, a treia în doar două săptămâni, iar eu sunt o persoană rațională, nu-s genul care să creadă că vreun duh vine să bea și să se înfrupte din mâncarea și băutura lui...

Primele mele bănuieli s-au născut cu vreo câteva săptămâni în urmă, dar s-au risipit imediat. Totuși, după un timp au reapărut, ceva mai subtil, ca niște musculițe care bâzâie în aerul serii și dispar înainte să te dumirești ce-i cu ele. Totul a început astfel: puteam să jur că am cumpărat un anume produs, pe care apoi nu-l mai găseam. Primul meu impuls a fost, desigur, să-mi pun la îndoială propriile acțiuni. E atât de ușor să te păcălești că ai așezat în coșul de cumpărături produsul respectiv, când de fapt doar te-ai gândit s-o faci. Ești extrem de tentat să pui pe seama oboselii fetele pe care ți le joacă memoria... Ce nu scuză oboseala!?

Noroc că a doua oară am păstrat bonul și așa m-am convins că n-aveam vedenii: chiar cumpărasem peștele care, brusc, se evaporase. Totuși, nu era chiar atât de ușor să trag o concluzie clară, să-mi depășesc perplexitatea și să caut o explicație, fie ea și provizorie. Eram zdruncinat. Interiorul frigiderului meu

era cumva matricea care îmi asigura fără întrerupere existența viitoare: mă așteptau acolo moleculele care urmau să-mi furnizeze energia în zilele următoare, sub formă de vinete, suc de mango sau mai știu eu ce altceva. Microbii mei, toxinele și proteinele mele de a doua zi stăteau răbdătoare în anticamera frigorifică și numai gândul că o mână străină ar atenta la ceea ce urma să devin, sustrăgând ceva la-ntâmplare, mă răscolea profund. Ba mai rău: îmi provoca dezgust. Era pur și simplu un soi de viol.

*

Noaptea a trecut fără ca perplexitatea mea în fața nivelului scăzut al sucului de fructe să se diminueze. Dimineață, mintea mea iscoditoare s-a apucat să refacă puzzle-ul. În astfel de momente, creierul declanșează adevărate anchete, reconstituie, compară, face deducții, juxtapune, presupune, calculează, suspectează. Și tot așa până când am ajuns să blestem frigiderul, un Sanyo de culoare gri, pe care fabricantul ipocrit avuse se grijă să inscripționeze sloganul *Always being with you*¹. Cine a mai văzut frigider bântuit? Sau care se hrănește cu produse din interiorul său? Întors de la serviciu, am vrut să-mi alung anxietatea care se transforma încet-încet într-o adevărată tortură. Era abia șase după-amiaza: încă aveam timp să... Mă aflam pe ultima sută de metri și probabil că urma să mă simt ridicol făcând asta, dar, dată fiind neliniștea care mă apăsa, devenise mai important să aflu adevărul. Dă-le-ncolo de ta-bieturi, o să mănânc mai târziu.

¹ În engl., în orig.: „Sunt mereu alături de tine.” (n.tr.)

Gata încălțat și echipat de plecare, am sărit într-un tramvai care o lua în jos spre Hamanomachi. Magazinul de unde aveam în plan să iau noua „capcană“ se afla la doar două stații și, bazându-mă pe talentul meu într-ale bricolajului, m-aș fi dus la culcare cu inima ceva mai împăcată.

De altfel, fără să-mi asum vreun merit, instalarea dispozitivului s-a dovedit mult mai simplă decât mă așteptasem. Însă nu puteam pune în aplicare această mică șmecherie – în comparație cu care inventarul meu frigorific părea din epoca de piatră – decât la serviciu, a doua zi. Îmi propusesem să ajung cât mai devreme, la opt chiar. Faptul că acționam într-un fel mă liniștea, numai că deveneam din ce în ce mai nerăbdător și, ca să fiu sincer, un pic aerian: era trecut de nouă seara când mi-am dat seama că nu pusesem nimic în gură. Acum asta e, n-o fi bai, o singură dată... M-am așezat într-un fotoliu cu un ceainic fierbinte alături și-am încercat să mă relaxez în fața televizorului, însă nicio emisiune nu-mi capta atenția, deși ochii mei nu voiau cu niciun chip să se închidă. Apoi am început să răsfoiesc revista la care sunt abonat, dar pe care n-o citesc niciodată. La pagina treizeci și șapte, mi-a atras atenția fotografia unui tip cu fața îngrozitor de ridată: „Tanabe Tomoji n-a pus nicio picătură de alcool pe limbă în viața lui“, susținea jurnalistul. Citind în continuare articolul, n-am putut să nu mă gândesc: ce imbecil! Tanabe, decanul de vârstă al omenirii, ne asigură că a ajuns la o sută treisprezece ani halind numai legume și, din când în când, ca să-și facă pofta, creveți prăjiți. Ce om de viață!! Singura plăcere a acestei fosile ambulante era să decojească unu-doi creveți. Apropo, în ultimul timp mânca din ce în ce mai puțini, căci nu se mai pricepea să gătească cu ulei... Bietul Tanabe! Vei ajunge curând în nirvana și totul va fi minunat, vei vedea: au instalat la intrare un stand cu creveți